

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 488/2012-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 17. októbra 2012 predbežne prerokoval sťažnosť Ľ. B., K., zastúpeného advokátkou JUDr. D. S., K., vo veci namietaného porušenia „*práva na spravodlivý proces*“ uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 4 Co/216/2011 z 10. júla 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ľ. B. o d m i e t a pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 14. septembra 2012 doručené podanie Ľ. B. (ďalej len „sťažovateľ“) označené ako „*Ústavná sťažnosť... podľa čl. 127 Ústavy SR pre porušenie práva na spravodlivý proces*“ tohto znenia:

„Uznesením krajského súdu zo dňa 10. júla 2012 č. k. 4 Co /216/2011-130, bolo okrem iného potvrdené uznesenie Okresného súdu Košice I zo dňa 18. 3. 2011 č. k.

38 C/234/2007-100, ktorým bol sťažovateľovi vyrubený nesprávne súdny poplatok 30,50 eur, pretože krajský súd prehliadol, že konanie o istinu 516,20 eur bolo právoplatne skončené, keďže bolo v časti tejto pohľadávky navrhovateľa konanie právoplatne zastavené a to predchádzajúcim rozsudkom Okresného súdu Košice I zo dňa 10. 1. 2011 č. k. 38 C/234/2007-100 a vo veci 38 C/234/2007 sa potom už konalo len o príslušenstve pohľadávky, takže súdny poplatok nemal byť vyrubený vôbec.

Navyše na odvolanie sťažovateľa proti uzneseniu Okresného súdu Košice I zo dňa 18. 3. 2011 sp. zn. 38 C/234/2007 odvolací krajský súd uznesením zo dňa 10. júla 2012 č. k. 4 Co /216/2011-130 nereagoval dostatočným odôvodnením na ktoré má sťažovateľ právo...

Keďže podľa sťažovateľa uznesenie odvolacieho súdu v časti, ktorým potvrdil touto sťažnosťou napadnuté uznesenie Okresného súdu Košice I zo dňa 18. 3. 2011 sp. zn. 38 C/234/2007 je vecne nesprávne a je aj nedostatočne a nesprávne odôvodnené a nemožno dosiahnuť nápravu nesprávnosti uznesenia inak /napr. dovolaním/, na základe uvedeného a pripojených príloh sťažovateľ sa domnieva, že bolo porušené jeho právo na spravodlivý proces, lebo bol arbitrárne porušený zákon o súdnych poplatkoch č.71/1992 Zb. v platnom znení...

Preto sťažovateľ navrhuje aby ústavný súd prijal ústavnú sťažnosť sťažovateľa na ďalšie konanie a rozhodol takto:

NÁLEZ

Zrušuje sa uznesenie Krajského súdu v Košiciach zo dňa 10. júla 2012 č. k. 4 Co /216/2011-130 v časti, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa zo dňa 18. 3. 2011 sp. zn. 38 C/234/2007 a vec sa mu vzrušujúcej časti sa vracia na nové konanie a rozhodnutie.

Krajský súd v Košiciach je povinný zaplatiť L. B. do 2 mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu náhradu trov právneho zastúpenia pred ústavným súdom v sume 269,58 Eur, na účet advokátky sťažovateľa JUDr. D. S., K. “

2. Ako dôkazový materiál sťažovateľ okrem iných písomností k sťažnosti pripojil rozsudok Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) č. k. 38 C 234/2007-100 z 10. januára 2011; uznesenie okresného súdu z 18. marca 2011 o vyrubení súdneho poplatku v sume 30,50 €; odvolanie sťažovateľa proti tomuto uzneseniu; uznesenie

Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 4 Co/216/2011 z 10. júla 2012, ktorým krajský súd zrušil „*rozsudok súdu prvého stupňa v jeho napadnutej časti, t. j. vo výroku o povinnosti navrhovateľa zaplatiť úrok z omeškania, ako vo výroku o povinnosti nahradiť trovy konania*“, a potvrdil „*uznesenie súdu prvého stupňa 38 C 243/2007 zo dňa 18. 3. 2011*“.

II.

3. Podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie, zakázať pokračovanie v porušovaní základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z kvalifikovanej medzinárodnej zmluvy, alebo ak je to možné, prikázať, aby ten, kto porušil práva alebo slobody podľa odseku 1, obnovil stav pred porušením. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

4. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne

neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

5. Vychádzajúc z obsahu sťažnosti ústavný súd konštatuje, že aj napriek tomu, že sťažovateľ je zastúpený advokátom, sťažnosť nespĺňa všetky náležitosti kvalifikovaného návrhu na začatie konania pred ústavným súdom ustanovené v § 20 ods. 1 a § 50 ods. 1 písm. a), b) a c) zákona o ústavnom súde.

6. Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy. Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd je viazaný návrhom na začatie konania, čo osobitne platí v prípadoch, v ktorých osoby požadujúce ochranu svojich základných práv a slobôd sú zastúpené advokátom. Ustanovenie § 20 zákona o ústavnom súde sa v celom rozsahu vzťahuje na sťažnosť podľa § 49 a nasl. zákona o ústavnom súde. Podľa § 50 ods. 1 písm. a) zákona o ústavnom súde sťažnosť okrem všeobecných náležitostí uvedených v § 20 musí obsahovať, ktoré základné práva alebo slobody sa podľa tvrdenia sťažovateľa porušili. Podľa § 50 ods. 1 písm. b) zákona o ústavnom súde musí sťažnosť ďalej obsahovať označenie právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ktorým sa porušili základné práva alebo slobody. Podľa písmena c) citovaného zákonného ustanovenia musí sťažnosť taktiež obsahovať označenie, proti komu smeruje, pričom sa musí uviesť porušovateľ práva identifikáciou najmä orgánu verejnej moci, pred ktorým je sťažovateľ účastníkom konania. Podľa § 50 ods. 2 zákona o ústavnom súde sa k sťažnosti pripojí kópia právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo dôkaz o inom zásahu.

7. Ústavný súd má v ústave a v zákone o ústavnom súde presne definované právomoci, uplatnenie ktorých je viazané na splnenie viacerých formálnych aj vecných náležitostí návrhu na začatie konania (čl. 127 ods. 1 ústavy, § 20 a § 50 zákona o ústavnom súde). Až na výnimky, ktoré v danej veci nie sú relevantné, je ústavný súd pritom viazaný návrhom na začatie konania (§ 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

8. Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľom predložená sťažnosť neobsahuje najmä návrh rozhodnutia vo veci samej (petit), ktorého vydania sa sťažovateľ od ústavného súdu domáha (§ 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde), vymedzený presne, určito a zrozumiteľne, teda takým spôsobom, aby mohol byť východiskom na rozhodnutie ústavného súdu v uvedenej veci. Formulácia návrhu na rozhodnutie vo veci samej je neúplná a v kontexte obsahu sťažnosti nezrozumiteľná. Sťažovateľ sa domáha zrušenia označeného rozhodnutia bez toho, aby v prvom rade žiadal deklarovanie porušenia svojho (v sťažnosti kvalifikovane neoznačeného) základného práva. Ústavnou podmienkou postupu ústavného súdu podľa čl. 127 ods. 2 ústavy a podľa § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde však je, aby ústavný súd najprv vyhovel sťažnosti podanej podľa čl. 127 ods. 1 ústavy a svojím rozhodnutím vyslovil, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené základné práva alebo slobody uvedené v druhej hlave ústavy, alebo ľudské práva a základné slobody vyplývajúce z príslušnej medzinárodnej zmluvy, avšak takáto požiadavka nie je, ako už bolo uvedené, v petite jeho sťažnosti obsiahnutá.

9. V sťažnosti sťažovateľ uvádza, že rozhodnutie, ktorého zrušenia sa domáha, je nezákonné („... lebo bol arbitrárne porušený zákon o súdnych poplatkoch...“). Z obsahu podania ústavný súd nemôže jednoznačne posúdiť ani otázku svojej právomoci, do ktorej nepatrí ochrana pred nezákonnosťou, ale len pred neústavným postupom a rozhodnutím orgánov verejnej moci. V petite sťažnosti nie je zmienka o porušení konkrétnych ustanovení ústavy (prípadne medzinárodnej zmluvy), čo ústavný súd považuje za nezrozumiteľné a neurčité aj vzhľadom na nedostatok skutkovej konkretizácie.

10. Z obsahu sťažnosti (ani z pripojených príloh) nevyplýva priama vzájomná súvislosť medzi nekvalifikovane namietaným porušením práva sťažovateľa (pozri bod 7) a výkonom právomoci označeného všeobecného súdu.

11. Na základe už uvedeného ústavný súd konštatuje, že návrh na rozhodnutie vo veci samej v predloženej sťažnosti (koncentrovaný v jej petite, pozn.) nezodpovedá právomociam ústavného súdu vo vzťahu ku konaniam o sťažnostiach fyzických osôb a právnických osôb. Takýto návrh znemožňuje zároveň ústavnému súdu preskúmať

predmetnú sťažnosť aj z hľadiska jej prípadnej zjavnej neopodstatnenosti. Súčasne taký návrh neumožňuje ústavnému súdu vymedziť rozsah, v ktorom by bolo možné sťažnosť prijať na ďalšie konanie (§ 25 ods. 3 zákona o ústavnom súde). Tieto procesné predpoklady sa skúmajú jednotlivo a konkrétne vo vzťahu ku každému sťažnosťou napádanému rozhodnutiu, opatreniu alebo inému zásahu.

12. Ústavný súd poznamenáva, že taký rozsah nedostatkov zákonom predpísaných náležitostí, aký vyplýva z podania sťažovateľa, nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom (z už publikovanej judikatúry ústavného súdu môže/mohol sťažovateľ usúdiť, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania, pozri napr. IV. ÚS 77/08, I. ÚS 368/2010, IV. ÚS 322/2010, IV. ÚS 399/2010, III. ÚS 357/2010, III. ÚS 267/2010, II. ÚS 309/2010...).

13. Ústavný súd preto aj vzhľadom na kvalifikované právne zastúpenie sťažovateľa konštatuje, že predmetná sťažnosť vykazuje také nedostatky náležitostí predpísaných ústavou a zákonom o ústavnom súde, že nie je možné preskúmať splnenie hoci len procesných podmienok konania pred ústavným súdom, a preto ju z uvedeného dôvodu odmietol už pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

14. V závere ústavný súd ešte poznamenáva, že predmetné uznesenie krajského súdu je procesným rozhodnutím a v rámci konania v merite veci na okresnom súde (resp. eventuálne aj na odvolacom súde) sa bude môcť sťažovateľ účinne domáhať rešpektovania svojich základných práv (pozri bod 2).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. októbra 2012